

Arrest

nr. 250 758 van 10 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20/E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 oktober 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 mei 2019. Op 21 mei 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 augustus 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. S. (...), bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Shonkray behorend tot het district Sarkano in de provincie Kunar. Uw paternale oom, S. S. (...), was lid van de taliban. Nadat uw vader vermoord werd door de taliban verhuisde u op vijf-zesjarige leeftijd samen met uw moeder naar Peshawar in Pakistan. Daar verbleven jullie bij een maternale tante en haar man. Na vijf jaar in Pakistan verbleven te hebben keerden jullie terug naar het geboortedorp in Afghanistan.

Terug in Afghanistan begonnen uw problemen. De familie van uw oom S. S. (...) maakte eten voor de taliban en u kreeg de taak om dit eten naar hen te brengen. U werd bij het uitoefenen van uw taak regelmatig door uw oom geslagen, bijvoorbeeld als u eten liet vallen. Uw neef A. K. S. (...), de zoon van uw andere paternale oom G. (...), hielp u en uw moeder tijdens jullie tijd in Shonkray. Het was hij die uw moeder aanspoorde om u naar Europa te sturen. A. K. S. (...) was immers van mening dat uw oom u op een dag zou vermoorden.

Vier jaar nadat u terugkeerde, vertrok u eind 2016 opnieuw uit Afghanistan. U reisde in ongeveer drieënhalf jaar doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië en Slovenië. In Slovenië vroeg u op 18 april 2019 internationale bescherming aan en verbleef u negen maanden in het open centrum van Behaj. U reisde door via Italië en Frankrijk om op 19 mei 2019 het Belgische grondgebied te betreden. Twee dagen later vroeg u hier internationale bescherming aan. U verklaarde hierbij nog minderjarig te zijn.

In Bosnië vernam u dat uw neef, die ondertussen ook Afghanistan ontvlucht was, vanuit Turkije gerepatriëerd werd naar zijn geboorteland. Daar werd hij vermoord door de taliban, een moord die volgens zijn jongere broer geregeld werd door uw oom S. S. (...). Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ook gedood te worden door uw oom.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw neef A. K. S. (...), foto's van uw neef A. K. S. (...) in Turkije en twee foto's van zijn levenloze lichaam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat u kampt met een depressie en dat u psychische problemen heeft. U zou verschillende testen hebben ondergaan maar kreeg hiervan nog geen resultaten (Verklaringen DVZ, p. 11). Ook beweerde u niet zo goed te horen (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, p. 2). Bij het CGVS heeft u echter nooit gewag gemaakt van deze problemen en hebt u evenmin documenten voorgelegd die uw mentale of fysieke gezondheidstoestand nader bepaalden. Ook tijdens het persoonlijke onderhoud werden door u of uw advocaat geen melding gemaakt van ongemakken of problemen bij het beantwoorden van de vragen. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens dit onderhoud.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 3-4), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Als eerste dient te worden opgemerkt dat u niet de waarheid vertelde wat betreft uw leeftijd. Bij aankomst in België beweerde u dat u geboren werd op 19 oktober 2002 (Fiche niet-begeleide minderjarige). De beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 6 juni 2019, stelt echter dat u ouder dan 18 jaar bent, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij DVZ bleef volhouden dat u minderjarig was (Verklaring DVZ, p. 5) en tijdens het persoonlijk onderhoud met CGVS aangaf net 18 jaar geworden te zijn (CGVS p. 5), blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed bij aankomst in België, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan. Ook uw taskara, waaruit moet blijken dat u net 18 geworden bent, kan hier geen ander licht op werpen, zoals verder uit de beslissing blijkt.

Verder werd ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkani van de provincie Kunar, de laatste vier jaar voor uw vertrek naar Europa. Ten eerste wijst het CGVS op uw gebrekkige geografische kennis omtrent de regio waar u nog een aantal jaar zou verbleven hebben alvorens u naar Europa vertrok. U weet dat de dorpen Donahi, Pashad en Gangjal (Gangjul) in het district Sarkani gelegen zijn en u weet ook nog dat het districtscentrum zich in het gelijknamige dorp Sarkani bevindt. De dorpen Bargay en Wurghalay/War Ghari kan u echter niet situeren terwijl deze ook in uw beweerde district van verblijf liggen (CGVS, p. 13). Ook wanneer u werd uitgenodigd om dorpen op te noemen die aan de overkant van de Kunar rivier liggen, een rivier die u bovendien vreemd genoeg niet in uw district situeert (CGVS, p. 6), antwoordt u ontwijkend en kan u er klaarblijkelijk geen enkele opsommen (CGVS, p. 14). De dorpen Lametak en Bardandona zeggen u helemaal niets (CGVS, p. 16). Nochtans bevindt het laatstgenoemde dorp zich op een boogscheut van het districtscentrum van Sarkani, aan de overkant van de rivier. Van Narang weet u enkel dat het een district is, terwijl het ook een groot dorp is vlak over de Kunar rivier en tevens als districtscentrum geldt van het district Narang (landeninformatie, document 1). Dat u enige notie heeft van dorpen in uw beweerde district van verblijf maar dat deze kennis klaarblijkelijk ophoudt aan de grenzen van dat district, wijst op een ingestudeerd karakter van uw geografische kennis over de regio.

Dit vermoeden van instuderen wordt bevestigd als het gaat om de route van uw district naar de provinciehoofdstad Asadabad. U zou naar eigen zeggen meerdere malen met uw neef meegegaan zijn naar deze stad om bijvoorbeeld kleren te kopen (CGVS, p. 6 en 13). U weet dat het district Asadabad grenst aan het district Sarkani en dat u bijgevolg rechtstreeks van uw beweerde district van verblijf naar de provinciehoofdstad kan. Echter, u geeft verrassend genoeg aan dat Asadabad ook bereikt kon worden via het Chawkay district (CGVS, p. 6). Nochtans kan een inwoner van Sarkani nooit dit district passeren op de weg naar Asadabad. Chawkay ligt immers ten zuidwesten van Sarkani en Asadabad ten noorden. Dergelijke omweg is dan ook zeer onlogisch. Voorts is het nog opvallend dat het naar eigen zeggen anderhalf tot twee uur in beslag nam om met de auto van Shonkray naar Asadabad te gaan (CGVS, p. 6). Nochtans bevindt het districtscentrum van Sarkani zich slechts op een elftal kilometer van de provinciehoofdstad en duurt de route van uw beweerde dorp van verblijf naar het districtscentrum slechts een half uur met de auto (CGVS, p. 13 en landeninformatie document 2). Dat u vervolgens nog één tot anderhalf zou moeten rijden met een auto over een afstand van een elftal kilometer is weinig aannemelijk. Wat betreft de route naar de provinciehoofdstad, weet u verder dat het dorp Bagh Salar op de weg ligt maar van het dorp Koza Teasha, dat eveneens op deze route ligt, heeft u dan weer niet gehoord (CGVS, p. 16). Daarnaast verwijst u verschillende keren naar de brug van Nawabad die u moest oversteken op weg naar Asadabad (CGVS, p. 6, 13, 14 en 16). Het klopt inderdaad dat deze plek op de weg naar Asadabad ligt. Wanneer het CGVS echter twee foto's van Nawabad toont, één van de poort van Nawabad en de andere van de desbetreffende brug, doen deze foto's verrassend genoeg geen belletje rinkelen. Bij de foto van de poort geeft u aan dat u deze plek onderweg naar de provinciestad nooit heeft gezien (CGVS, p. 14). Over de foto van de brug vertelt u dat het een brug is, dat u enkel de Nawabad brug heeft gezien en dat u deze plek niet herkent op de foto (CGVS, p. 14 en landeninformatie, document 3). Het is absoluut niet aannemelijk dat een inwoner van Sarkani die bovendien meermaals de brug bij Nawabad zou hebben overgestoken, deze brug op foto niet zou herkennen. Deze en bovenstaande vaststellingen omtrent uw beperkte geografische kennis wijzen er dan ook op dat u niet tot aan uw vertrek naar Europa in Shonkray verbleef en bepaalde kennis over dit district op een andere manier hebt opgedaan dan via een verblijf daar.

Wat betreft de bruggen in het district Sarkani stelt u nog verkeerdelijk dat er slechts één brug over de Kunar rivier zou zijn in uw district (CGVS, p. 13). Nochtans is er volgens de informatie aanwezig op het CGVS vanaf mei 2011 een brug geopend in Pashad, als onderdeel van een grootschalig project om vijf nieuwe bruggen te bouwen over de desbetreffende rivier om de meer afgezonderde districten in Kunar beter te verbinden met de Afghaanse overheid (landeninformatie, document 4). Dat een inwoner van Sarkani het bestaan van deze brug niet zou kennen mag verbazen en vormt opnieuw een aanwijzing dat u de laatste jaren niet in de regio verbleef.

Dit vermoeden wordt verder bevestigd wanneer het CGVS peilt naar de veiligheidssituatie in Sarkani. Gevraagd naar raketaanvallen in uw beweerde regio van verblijf, heeft u een vaag vermoeden van aanvallen vanuit Pakistan maar duidelijk geen idee van plaats noch tijd. U zou gehoord hebben van afgevuurde raketten op het "Azmar" district, een district volgens u in Kunar dat het CGVS echter niet terugvond in de beschikbare bronnen (CGVS, p. 16). Wat betreft uw eigen district, mag het duidelijk zijn dat u de vraag probeerde te ontwijken. U stelt aanvankelijk dat er geen raketaanvallen plaatsvonden in Sarkani, om vervolgens aan te geven dat deze aanvallen niet gebeurden in uw dorp maar dat u geen weet heeft van andere dorpen in uw district, om uiteindelijk te vertellen dat er soms geruchten waren

over plekken waar aanvallen plaatsvonden (CGVS, p. 16). Uit de informatie aanwezig op het CGVS blijkt nochtans dat Pakistan met de regelmaat van de klok raketten afvuurde op Sarkani en de naburige districten tussen de periode 2012 en 2017 en dat hierbij ook vaak gewonden en zelfs doden vielen in de dorpen. Bovendien vermeldt één van de bronnen als getroffen gebied specifiek Shonkray, uw beweerde dorp van verblijf. Bij dergelijke aanvallen werden vaak meerdere raketten tegelijkertijd afgeschoten en de verwoestende gevolgen ervan voor de lokale bevolking van deze regio's waren naar verhouding. De raketaanvallen maakten niet enkel dodelijke slachtoffers, ze vernietigden ook gebouwen en gewassen, wat dan weer financiële en economische moeilijkheden voor de lokale inwoners met zich meebracht (landeninformatie, document 5). Dat u van dit alles niet of nauwelijks op de hoogte zou geweest zijn, is absoluut niet aannemelijk en is wederom een indicatie dat u niet in Sarkani verbleef.

Bovendien heeft u ook amper kennis over de publieke diensten die aanwezig zijn in het district Sarkani. Zo heeft slechts één ziekenhuis in de regio, namelijk een gezondheidscentrum in Barhabad. Van andere ziekenhuizen in Sarkani zou u niet op de hoogte zijn (CGVS, p. 14-15). Dit is opmerkelijk aangezien uit de informatie aanwezig op het CGVS blijkt dat er rond 2014 minstens drie andere medische centra waren in het district. Eén groter ziekenhuis ligt in het districtscentrum, een plek waar u naar eigen zeggen geweest bent (CGVS, p. 13), een kleiner is nota bene gesitueerd in Shonkray zelf (landeninformatie, document 7). Een gelijkaardig verhaal speelt zich af als het CGVS vraagt naar scholen in uw district. In uw eigen dorp zouden er geen scholen zijn. Verder kan u slechts twee scholen opnoemen in heel uw district, één zou in Shegal zijn en een andere in Kharko (CGVS, p. 12). Ook dit antwoord mag verbazen, in Sarkani zijn immers tientallen lagere en middelbare scholen waar Afghaanse kinderen onderwijs kunnen genieten. Eén van deze scholen bevindt zich in Ganjagal (Ganjgul), het dorp waar naar eigen zeggen uw oom langs moederzijde wonen en waarvan het zich aan de hogere kant van uw eigen dorp zou situeren (Landeninformatie, document 7 + CGVS, p. 13). Dat u dan niet op de hoogte zou zijn van de aanwezigheid van een school daar is weinig waarschijnlijk.

Bovenstaande toont aan dat u maar weinig voeling heeft met Sarkani, de plek waar u tot vier jaar voor uw vertrek naar Europa zou hebben verbleven. Dit blijkt trouwens niet enkel uit uw ontoereikende kennis over het district, ook uw vage verklaringen met betrekking tot uw vertrek uit Pakistan vormen aanwijzingen dat u niet naar Sarkani terugkeerde, zo u daar ooit al zou hebben gewoond.

Ten eerste slaagt u er niet in om op een omstandige wijze de terugkeer van Pakistan naar Afghanistan te omschrijven. U verklaart via de grensovergang in Torkham en vervolgens via de provincie Nangarhar naar de provinciehoofdstad van Kunar, Asadabad, gereisd te zijn. Vandaaruit keerde u terug naar uw geboortedorp Shonkray (CGVS, p. 8 en 17). Wanneer het CGVS u aanmoedigt om de route van Torkham naar Asadabad meer gedetailleerd te beschrijven, geeft u aan dit niet te kunnen. Het is echter niet aannemelijk dat een terugkeerder uit Pakistan dit niet zou kunnen specificeren. U verklaart enkel nog dat u jong was en dat jullie in een grote wagen zaten, achteraan bij het materiaal (CGVS, p. 17). Dergelijke uitleg kan echter niet overtuigen, onder meer omdat zoals eerder al aangetoond bij uw leeftijdsbepaling, u op dat moment al lang niet meer het kind was dat u beweerde te zijn.

Verder verklaart u dat uw tante, die ook terugkeerde naar Afghanistan, hulp en geld kreeg bij haar terugkeer omdat ze een vluchtelingenkaart bezat maar ook hier kan u niet in detail treden over deze gebeurtenis. U heeft geen weet van welke organisatie haar hulp bood en geld gaf. Ook over de manier waarop ze het geld dan ontving bleven uw antwoorden oppervlakkig. Eerst liet u uitschijnen dat uw tante dit geld aan de grens kreeg maar u corrigeerde zichzelf door te stellen dat ze een papier kreeg en op andere plek geld kon ontvangen met dat papier. Waar ze het geld dan inde, weet u niet (CGVS, p. 10). Het is weinig waarschijnlijk dat u dit alles niet zou weten indien uw familie effectief terugkeerde uit Pakistan.

Daarnaast is er nog een laatste, belangrijke indicatie dat erop wijst dat u de vier jaar voor uw vertrek naar Europa niet in het district Sarkani verbleef. Het CGVS stelt immers vast dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met uw eerdere verblijfplaatsen. Initieel verklaarde u bij uw aankomst in België afkomstig te zijn van Wazirbagh, Peshawar. Uw moeder zou er op de dag van vandaag nog steeds verblijven (zie fiche "niet-begeleide minderjarige"). Later in uw procedure, bij de vragenlijst van DVZ en tijdens het persoonlijke onderhoud bij CGVS stelt u echter een viertal jaar voor uw vertrek naar Europa teruggekeerd te zijn naar Afghanistan. De vaststelling dat u hieromtrent geen eenduidige verklaring kan geven, doet niet enkel vragen rijzen over uw beweerde verblijf in Afghanistan, het tast ook uw algemene geloofwaardigheid aan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkani van de provincie Kunar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

In zoverre nog nodig, wil het CGVS benadrukken dat er aan uw asielaanvraag überhaupt geen geloof kan worden gehecht. Zo legde u weinig overtuigende verklaringen af omtrent het door u beweerde lidmaatschap van uw oom bij de taliban. U kan het CGVS bijvoorbeeld nauwelijks informatie verschaffen over zijn activiteiten bij deze groepering (CGVS, p. 19). Verder legde u ook bijzonder vage verklaringen af omtrent de dood van uw vader en uw neef door toedoen van de taliban, waardoor het CGVS de werkelijke gebeurtenis van deze incidenten zoals door u omschreven sterk betwijfelt (CGVS, p. 18 en 19). Wat betreft het overlijden van uw vader, slaagt u er niet in om de reden waarom en de omstandigheden waarin hij vermoord is te beschrijven. U verschuilt zich nog achter uw jeugdige leeftijd als verklaring voor uw gebrekkige kennis, maar deze uitleg kan niet overtuigen (CGVS, p. 18). U kan enkel aangeven dat er twee groeperingen waren en uw vader door één van hen gedood werd, door welk een weet u niet. Uw moeder zou u enkel gezegd hebben dat u jong was en u zich er niet mee moest bemoeien, wat weinig geloofwaardig is (CGVS p. 18). Het CGVS mag verwachten dat u, al was het maar enkel en alleen met het oog op uw asielaanvraag, zich beter zou laten informeren over de details van uw vaders overlijden. Dat u dit klaarblijkelijk niet deed, doet ernstige vragen rijzen bij uw oprechtheid omtrent dit punt.

Ook over uw persoonlijke aanvaringen met de taliban bent u in het geheel niet duidelijk gebleken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aanvankelijk aan dat uw oom u na uw terugkomst uit Pakistan wilde doen aansluiten bij de taliban waarop u vervolgens op de vlucht sloeg (zie Vragenlijst CGVS). Tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS bleek er evenwel geen sprake meer van een mislukte rekruteringspoging. Hier vertelde u dat u na uw terugkeer uit Pakistan benaderd werd door de taliban om hen eten te brengen en dat u met deze taak instemde. Omdat u voortdurend rake klappen kreeg van uw oom bij het uitvoeren van deze taak, vluchtte u op aanraden en met behulp van uw neef weg uit Afghanistan (CGVS, p. 17). Een en ander zou ook te maken hebben met de weigering van uw moeder met deze oom te trouwen na de dood van uw vader, opnieuw een gegeven dat u nooit eerder naar voren bracht (CGVS p. 18-19). Dat u geen eenduidig verhaal naar voren kan brengen omtrent dit kernaspect van uw verzoek tot internationale bescherming, namelijk de redenen van uw vertrek uit Afghanistan, is een zoveelste element dat uw geloofwaardigheid aantast.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande motivering van het CGVS niet ombuigen. Wat betreft uw taskara en de tasakara van uw neef moet ten eerste worden opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Documenten kunnen op zich de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie (LandeninformatieCOI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk, tegen betaling, te verkrijgen zijn. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Valse documenten zijn vaak niet van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Bijgevolg is de bewijswaarde van de taskara's bijzonder relatief en kunnen ze, opnieuw, het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen niet opheffen. De foto's die u verder nog voorlegde van uw neef bewijzen geenszins een familiale band.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15c-Qualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>; en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 4 augustus 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 3-4).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Sarkani heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij op basis van de feitelijke gegevens van de zaak een kennelijke onredelijke beslissing genomen heeft. De verzoekende partij stelt dat zij zowel in Afghanistan als op weg naar België, meer bepaald in Slovenië, ernstige trauma's heeft meegemaakt. Ze wijst erop dat ze voor PTSD behandeld werd. Hierdoor heeft zij een kwetsbaar profiel.

Voorts erkent de verzoekende partij dat zij achttien jaar oud is. Ze geeft ook aan dat ze nooit de intentie gehad heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden omtrent haar leeftijd.

In een volgend onderdeel gaat de verzoekende partij in op de bewijslast en geeft aan dat ze gedeeld is. Volgens haar heeft ze een geloofwaardige, duidelijke, precieze en gedetailleerde uiteenzetting gegeven. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat de verwerende partij haar verklaringen niet correct geïnterpreteerd heeft en haar relaas subjectief benaderd heeft.

De verzoekende partij herhaalt dat zij gedurende de laatste vier jaar voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan in Shonkray, gelegen in het district Sarkani in provincie Kunar, verbleven heeft. De verwerende partij heeft gepeild naar haar geografische kennis en zij heeft de dorpen Donahi, Pashad, Gangjal correct kunnen situeren. Zij heeft aangegeven dat het districtcentrum zich in het gelijknamige dorp Sarkani bevindt. Ook kende ze het district Narang en wist ze de brug over de Kunar rivier te benoemen. Voorts haalt de verzoekende partij aan dat ze op bepaalde vragen niet kon antwoorden ten gevolge van haar erg jonge leeftijd. Zij vertrok in 2016 uit Afghanistan, zelfs als men van oordeel is dat zij in 1998 geboren is, was zij amper 17 jaar toen zij uit Afghanistan vertrok. De verzoekende partij haalt aan dat ze 13-14 jaar was als zij met haar familie uit Pakistan vertrok. In de veronderstelling dat zij geboren zou zijn in 1998 was zij een kind tijdens de 4 jaar voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan.

Vandaar ook dat zij niet in staat was om publieke diensten te benoemen en niet veel wist van de veiligheidssituatie. Zij kende problemen met zijn haar paternale oom en haar moeder trachtte haar zoveel mogelijk te beschermen en haar binnen in huis te houden.

De verzoekende partij bevestigt verder dat haar oom bij zijn terugkeer uit Pakistan wilde dat zij zich bij de taliban aansloot. Dit hield in dat zij de taliban eten moest brengen. Haar oom keek hierop toe en reageerde vaak uiterst gewelddadig door haar te slagen. De verzoekende partij meent dat er geen tegenstrijdigheden zijn. Op aanraden en met de hulp van haar neef, vluchtte de verzoekende partij uit Afghanistan. Een onderliggend probleem is ook de weigering van haar moeder om te trouwen met de oom. Dit gegeven heeft de verzoekende partij niet meegedeeld op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij van mening is dat dit gegeven niet aan de basis ligt van haar vertrek. Zij heeft daarentegen wel heel duidelijk de problemen die zij gekend heeft met haar oom uiteengezet. Er restte haar geen andere weg dan Afghanistan te verlaten, daar zij geen bescherming kon krijgen van de autoriteiten tegen het optreden van haar oom.

Omtrent de subsidiaire beschermingsstatus stelt de verzoekende partij dat: *“Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van voormeld artikel 48/4 §2, c omwille van de nog steeds aanwezige dreiging in zijn provincie, district, dorp... Verzoeker deelt mee dat er voor hem geen intern vluchtalternatief beschikbaar is. Hij is ervan overtuigd dat de taliban hem overal kunnen vinden en dat zijn leven ernstig in gevaar is in geval van terugkeer naar zijn thuisland.”*

3. De nota met opmerkingen.

3.1. De verwerende partij meent dat zij op basis van correcte en pertinente motieven tot de vaststelling is gekomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verblijf van de verzoekende partij in het dorp Shonkray, district Sarkani, provincie Kunar, de laatste vier jaar voor haar vertrek naar Europa. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op uitgebreide wijze gemotiveerd en wordt onder meer gewezen op verzoekers ontoereikende of foutieve kennis met betrekking tot, onder meer, naburige dorpen, de aanwezigheid van de Kunar rivier in het district, de route van het district naar de provinciehoofdstad Asadabad, het aantal bruggen over de Kunar rivier in haar district, de veiligheidssituatie in het district, de aanwezigheid van publieke diensten zoals ziekenhuizen en scholen in verzoekers district. De verwerende partij meent dat de verwerende partij de vaststellingen van de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist in haar verzoekschrift, maar dat zij van oordeel is dat er bepaalde persoonlijke omstandigheden zijn, zoals haar jonge leeftijd en de traumatische ervaringen die zij heeft meegemaakt, die door de commissaris-generaal onvoldoende in rekening werden gebracht bij de beoordeling van haar relaas.

De verwerende partij wijst erop dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar leeftijd en geboortedatum niet te rijmen zijn met de bevindingen die blijken uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij. De verwerende partij wijst er voorts nog op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift blijft volharden in haar voorgehouden leeftijd en geboortedatum van 19 oktober 2002 en dus in een ongeloofwaardig bevonden leeftijd. Des te meer omdat zij geen beroep bij de Raad van State aangetekend heeft. Dit toont eens te meer aan dat de verzoekende partij ook in haar beroepsprocedure, volhardt in het bewust misleiden van de asielinstanties, hetgeen des te meer afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid.

Verder merkt de verwerende partij op dat aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde minderjarigheid bij aankomst in België, een verwijzing naar haar leeftijd de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij op bepaalde kennisvragen aangaande haar beweerde regio van verblijf voorafgaand aan haar vertrek naar Europa geen antwoord kon bieden of een foutief antwoord gaf niet kan verschonen. Gelet op het feit dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat de verzoekende partij in juni 2019 een vermoedelijke leeftijd had van 20,6 jaar was zij op het moment van haar beweerde vertrek uit Afghanistan eind 2016 dus zeventien jaar. De verwerende partij stelt dat geenszins wordt verwacht dat verzoekende partij over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van zijn regio van recent verblijf een gedetailleerde kennis beschikt, maar wel dat zij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Zulke verwachting is redelijk wanneer er geen valabele redenen zijn die dit kunnen verhinderen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij ten tijde van haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan eind 2016 dermate jong was en dat zij als zeventienjarige zich niet bewust kon zijn geweest van wat zich in haar onmiddellijke leefomgeving afspeelde.

Het betoog dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar jeugdige leeftijd, verklaart noch verschoont bijgevolg de gedane vaststellingen. De verwerende partij benadrukt in deze nog eens dat van de verzoekende partij die op zeventienjarige leeftijd het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkani - waar zij vier jaar zou hebben geleefd - zou hebben verlaten redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zo gedetailleerd, volledig en correct mogelijke verklaringen kan afleggen met betrekking tot haar directe en persoonlijke leefwereld en haar vluchtrelaas en dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met haar beweerde regio van recent verblijf. Ook het feit dat verzoekers moeder hem zo veel mogelijk trachtte te beschermen tegen zijn oom en hem zodoende binnen in huis hield vormt geen afdoende uitleg voor de vaststellingen in de bestreden beslissing. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere *post-factum* beweringen die bovendien niet te rijmen zijn met haar verklaringen als zou zij meerdere malen met haar neef naar de provinciehoofdstad zijn geweest om kleren te kopen.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel en meer bepaald op het feit dat zij ernstige trauma's heeft meegemaakt in haar thuisland en op weg naar België en verwijst naar een attest van 4 oktober 2019 van een klinisch psycholoog in bijlage van haar verzoekschrift, wijst de verwerende partij vooreerst naar de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar voorgehouden psychologische toestand. Voorts stelt de verzoekende partij dat: *"Daargelaten het feit dat verzoeker niet aangeeft waarom hij het in bijlage van het verzoekschrift neergelegde attest niet eerder in de procedure heeft aangebracht, merkt verweerder op dat dit attest – dat geen zuiver medisch attest is gezien het niet door een psychiater maar door een psycholoog werd opgesteld, die vooralsnog geen arts is, - dateert van oktober 2019 en de situatie van toen, oktober 2019, schetst. Verzoeker legt geen recenter attest neer en de in het attest van oktober 2019 gedane vaststellingen volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoekers psychische toestand hem ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal in augustus 2020 heeft verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts wijst dit attest op PTSD en een grote psychische kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker maar verweerder stelt vast dat verzoeker geen enkel stavingsstuk neerlegt waaruit blijkt dat hiertoe een objectief neuro-psychologisch onderzoek werd gevoerd. Het aangebrachte attest vermeldt niets in verband met een onderzoek dienaangaande. Het stuk volstaat geenszins om aan te tonen dat het vastgestelde gebrek aan kennis omtrent elementen uit verzoekers leefwereld en regio van recente herkomst te wijten zijn aan zijn psychologische toestand. Daarnaast stelt verweerder nog vast dat noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond, enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Tevens blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid.*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn recente herkomst toe te lichten. Aan verzoeker werden er zowel gerichte als open vragen gesteld die hem toelieten zijn bekendheid aan te tonen met zijn dorp waar hij voorafgaand aan zijn vertrek naar Europa gedurende vier jaar zou verbleven hebben.

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoekende partij kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep."

Omtrent de motieven uit het verzoekschrift die betrekking hebben op de subsidiaire beschermingsstatus stelt de verwerende partij dat in zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het aangevoerde vluchtrelaas, er dienstig kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de beweerde recente herkomst en vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. In zoverre de verzoekende partij zich op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beroept, wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij recentelijk afkomstig is uit dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkani, provincie Kunar. Noch maakt zij aannemelijk uit een ander gebied in Afghanistan afkomstig te zijn waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de commissaris-generaal immers niet toe om te speculeren over de werkelijke streek van herkomst van de verzoekende partij of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De verwerende partij stelt dat zij uit het voorgaande enkel kan afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke streek van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze streek

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Voorafgaande bemerkingen

6.1. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij onvoldoende concrete elementen kenbaar maakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. *In concreto* wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *“Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat u kampt met een depressie en dat u psychische problemen heeft. U zou verschillende testen hebben ondergaan maar kreeg hiervan nog geen resultaten (Verklaringen DVZ, p. 11). Ook beweerde u niet zo goed te horen (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, p. 2). Bij het CGVS heeft u echter nooit gewag gemaakt van deze problemen en hebt u evenmin documenten voorgelegd die uw mentale of fysieke gezondheidstoestand nader bepaalden. Ook tijdens het persoonlijke onderhoud werden door u of uw advocaat geen melding gemaakt van ongemakken of problemen bij het beantwoorden van de vragen. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens dit onderhoud.*

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij voormelde motieven niet. Zij stelt enkel dat ze zowel in Afghanistan als onderweg naar België, meer bepaald in Slovenië, traumatische gebeurtenissen meegemaakt heeft. Voorts brengt ze een attest van 4 oktober 2019 van de psycholoog bij. Hieruit blijkt dat zij door het centrum doorverwezen werd omdat zij apathisch is, gedeeltelijke amnesie heeft en dagelijks verward overkomt in het opvangcentrum. De psycholoog stelt dat de verzoekende partij lijdt aan posttraumatische stresssyndroom met een depressie en dat therapie noodzakelijk is. Ook wordt aangegeven dat na vier sessies blijkt dat de verzoekende partij zich inzet en betrokken is bij haar therapie.

In dit verband dient de Raad vast te stellen dat voormeld document bijna tien maanden voor het persoonlijk onderhoud van 4 augustus 2020 opgesteld werd. Uit dit document op zich kan niet afgeleid

worden dat de verzoekende partij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud van 4 augustus 2020 nood had aan specifieke steunmaatregelen, daar er reeds een therapie werd opgestart en dat de verzoekende partij betrokken is bij haar therapie. Bovendien heeft noch de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 augustus 2020 gewag gemaakt van deze problemen omtrent haar mentale of fysieke gezondheidstoestand. Er werden zelfs geen meldingen gemaakt van ongemakken of problemen bij het beantwoorden van de vragen. Bij nazicht van het persoonlijk onderhoud blijkt evenmin dat de verzoekende partij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud verward was, de logica van de vragen niet begreep of dat zij wees op geheugenverlies.

Het psychologisch attest van 4 oktober 2019 is op zich onvoldoende om procedurele noden in hoofde van de verzoekende partij vast te stellen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij stelt het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar ontvlucht te zijn omdat haar paternale oom lid is van de taliban en wou dat de verzoekende partij eten en dergelijke naar de taliban bracht. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar. De verzoekende partij maakt volgens de verwerende partij niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk afkomstig is uit deze regio en aldaar verbleven heeft vooraleer ze uit Afghanistan gevlucht is. Onder meer om deze reden hecht de verwerende partij geen geloof aan verzoekers vluchtrelaas dat onlosmakelijk is verbonden met zijn beweerde herkomst uit het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar.

7.3. De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke regio van herkomst van belang is wanneer deze regio de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar taskara, de taskara van haar neef A.K.S., foto's van haar neef A.K.S. in Turkije en twee foto's van zijn levenloze lichaam.

Aan de voorgelegde taskara's kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht nu uit objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (kunnen) worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD CGVS, stuk 6, map met 'landeninformatie'). Bovendien werd slechts een kopie van de taskara's voorgelegd zodat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Deze taskara's zijn op zich dan ook niet voldoende om te stellen dat de verzoekende partij daadwerkelijk afkomstig is uit het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar. Omtrent de foto's die de verzoekende partij bijbrengt wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze foto's geenszins een familiale band bewijzen.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een omslag neer waarvan ze stelt dat haar taskara hierin werd verstuurd. Deze briefomslag toont enkel aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Asdabad, Afghanistan, ontvangen heeft, doch is dit document op zich onvoldoende om haar herkomst uit het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar te staven.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst zijn.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om

internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

7.4. Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij aangehaald dat ze in Afghanistan en Pakistan niet naar school gegaan is, maar dat ze thuis les kreeg met momenten. Hierdoor kan ze een beetje lezen en schrijven. Ook is ze gedurende twee jaar naar een madrasa in een moskee geweest (notities persoonlijk onderhoud, [NPO] p.11 en verklaringen DVZ, vraag 11). Op basis van de gegevens die voorliggen, liggen er geen elementen voor op grond waarvan kan betwist worden dat de verzoekende partij laaggeschoold is.

Bij aankomst in België beweerde de verzoekende partij op 19 oktober 2002 te zijn geboren. Echter, blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 6 juni 2019 dat de verzoekende partij ouder is dan 18 jaar. Op 6 juni 2019 was de verzoekende partij vermoedelijk 20,6 jaar oud met een standaarddeviatie van 2 jaar. Tegen deze beslissing van de Dienst Voogdij werd bij de Raad van State geen beroep aangetekend. Bijgevolg neemt de Raad aan dat de verzoekende partij bij aankomst in België minstens 18,5 jaar oud was, daar zij haar verzoek om internationale bescherming op 21 mei 2019 ingediend heeft. Echter, de verzoekende partij heeft verklaard dat ze eind 2016 uit Afghanistan vertrokken is en dat ze ongeveer drieënhalve jaar onderweg geweest is. In Slovenië vroeg de verzoekende partij op 18 april 2019 internationale bescherming aan en verbleef negen maanden in het open centrum van Behaj. Uit de stukken die heden voorliggen, liggen er echter geen elementen voor om te betwisten dat de verzoekende partij drieënhalve jaar onderweg is geweest. Bijgevolg zou de verzoekende partij Afghanistan verlaten hebben toen ze nog minderjarig was, meer bepaald minstens 15 jaar oud.

In dit verband wijst de Raad er wel op dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met haar eerdere verblijfplaatsen. Bij haar aankomst in België heeft de verzoekende partij verklaard afkomstig te zijn van Wazirbagh, Peshawar. Haar moeder zou er op de dag van vandaag nog steeds verblijven (zie fiche "niet-begeleide minderjarige"). Bij het invullen van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijke onderhoud bij CGVS stelt de verzoekende partij een viertal jaar voor haar vertrek naar Europa teruggekeerd te zijn naar Afghanistan. De vaststelling dat de verzoekende partij hieromtrent geen eenduidige verklaring kan geven, doet niet enkel vragen rijzen over haar beweerde verblijf in Afghanistan, het tast ook haar algemene geloofwaardigheid aan.

7.5. Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij verklaard in het dorp Shonkray geboren te zijn, maar na het overlijden van haar vader zou ze gedurende vijf jaar in Pakistan verbleven hebben met haar moeder. Hierna zouden ze opnieuw naar het dorp Shonkray verhuisd zijn, alwaar de verzoekende partij vier jaren voor haar vertrek uit Afghanistan zou verbleven hebben. Aangezien de verzoekende partij verklaart de laatste vier jaren voor haar vertrek uit Afghanistan in het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar gewoond te hebben samen met haar familieleden, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk langdurig heeft verbleven gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten.

7.6. Voorts dient vastgesteld te worden dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in haar regio van herkomst deelnam aan het maatschappelijk leven en geen geïsoleerd bestaan leidde. Zo heeft de verzoekende partij verklaard dat ze in Afghanistan in een groot huis woonde alwaar ook haar twee paternale ooms woonden en dat de woning door een muur was gescheiden (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.11 en 12). De verzoekende partij gaf ook aan dat ze in haar dorp van herkomst naar de madrassa ging en 's middags eten naar de leden van de taliban bracht (NPO, p.12). Ook had de verzoekende partij contact met haar neef A.S., die heden overleden zou zijn, maar doorheen Afghanistan reisde voor zijn werk (NPO, p.12). Voorts heeft de verzoekende partij verklaard dat ze naar het districtscentrum geweest is (NPO, p.13). Ook ging de verzoekende partij soms met haar neef naar de provinciehoofdstad (NPO, p. 6 en 14).

7.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd ingegaan op verzoekers ervaringen met het leven in haar dorp, haar omgeving en haar verplaatsingen. De vragen die gedurende het persoonlijk onderhoud gesteld werden, boden de verzoekende partij ruim de mogelijkheid om haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die haar konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

Noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Nergens blijkt dat van de verzoekende partij werd verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit. Daarenboven hebben de vragen ook betrekking op haar directe leefomgeving en houden verbanden met gebeurtenissen in haar dagelijks leven. Om de vragen te beantwoorden dient de verzoekende partij niet de pers te lezen of schoolse kennis te bezitten.

7.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat de vaststellingen van de verwerende partij over haar verklaringen inzake haar herkomst uit het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar steun vinden in het administratief dossier alsook pertinent en correct zijn.

Ten eerste heeft de verzoekende partij verklaard dat ze meerdere malen met haar neef naar de provinciehoofdstad Asadabad gegaan is om er bijvoorbeeld kleren te kopen. De verzoekende partij vermeldt verschillende keren de brug van Nawabad die ze moest oversteken op weg naar Asadabad (NPO, p. 6, 13, 14 en 16). Het klopt inderdaad dat deze brug op de weg naar Asadabad ligt. Echter, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat wanneer twee foto's van Nawabad getoond worden, meer bepaald één van de poort van Nawabad en de andere van de desbetreffende brug, herkent de verzoekende partij deze niet. Hieromtrent wordt terecht gemotiveerd dat: *"Bij de foto van de poort geeft u aan dat u deze plek onderweg naar de provinciestad nooit heeft gezien (CGVS, p. 14). Over de foto van de brug vertelt u dat het een brug is, dat u enkel de Nawabad brug heeft gezien en dat u deze plek niet herkent op de foto (CGVS, p. 14 en landeninformatie, document 3). Het is absoluut niet aannemelijk dat een inwoner van Sarkani die bovendien meermaals de brug bij Nawabad zou hebben overgestoken, deze brug op foto niet zou herkennen."* Ook gelet op de jonge leeftijd van de verzoekende partij tijdens haar voorgehouden verblijf in Afghanistan kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij de brug op een foto zou herkennen indien ze effectief daar verbleven heeft. Des te meer omdat ze zelf gedurende haar persoonlijk onderhoud hiernaar verwezen heeft.

Gelet op de jonge leeftijd van de verzoekende partij, en het gegeven dat het district Asadabad, alwaar de provinciehoofdstad zich situeert, grenst aan het district Sarkani is het verrassend dat de verzoekende partij aangeeft dat Asadabad ook via het district Chawkay kan bereikt worden (NPO, p. 6). Immers een inwoner van het district Sarkani kan nooit via het district Chawkay op de weg naar Asadabad kruisen. Chawkay ligt immers ten zuidwesten van Sarkani en Asadabad ten noorden. Dergelijke omweg is dan ook zeer onlogisch. Des te meer omdat er tussen het district Chawkay en het district Asadabad nog het district Narang ligt. Gelet op voormeld element komt deze kennis van de verzoekende partij ingestudeerd over. Voorts worden de verklaringen van de verzoekende partij verder ondermijnd door de voorgehouden reistijd van haar dorp naar de provinciehoofdstad. De verzoekende partij verklaart dat het naar eigen zeggen anderhalf tot twee uur in beslag nam om met de auto van Shonkray naar Asadabad te gaan (NPO, p. 6). Nochtans bevindt het districtscentrum van Sarkani zich slechts op een elftal kilometer van de provinciehoofdstad en duurt de route van haar beweerde dorp van verblijf naar het districtscentrum slechts een half uur met de auto (NPO, p. 13 en landeninformatie document 2). Dat de verzoekende partij vervolgens nog één tot anderhalf zou moeten rijden met een auto over een afstand van een elftal kilometer is weinig aannemelijk. Voorts blijkt noch uit de verklaringen van de verzoekende partij noch uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij geen tijdsindicaties zou kunnen geven.

De verzoekende partij die op het ogenblik van het voorgehouden vertrek uit Afghanistan minstens vijftien jaar oud zou zijn, heeft tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat er in haar dorp geen scholen zijn. Voorts kan de verzoekende partij slechts twee scholen opnoemen in heel haar district, één zou in Shegal zijn en een andere in Kharko (NPO, p. 12). Ook verwijst de verzoekende partij naar een universiteit. Daarentegen blijkt uit de landeninformatie dat in Sarkani tientallen lagere en middelbare scholen zijn voor Afghaanse kinderen. Eén van deze scholen bevindt zich in Ganjagal (Ganjgul), het dorp waar naar eigen zeggen haar oom langs moederzijde zou wonen en waarvan het zich aan de hogere kant van haar eigen dorp zou situeren (administratief dossier, stuk 6 landeninformatie, document 7 + NPO, p. 13). Dat de verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de aanwezigheid van een school daar is weinig waarschijnlijk. Het gegeven dat de verzoekende partij weet heeft van een gezondheidscentrum in Barhabad, maar geen weet heeft van een klein ziekenhuis in Shonkray en een groter ziekenhuis in het districtscentrum zelf, is wederom weinig waarschijnlijk (administratief dossier, stuk 6 landeninformatie, document 7, NPO p.13, 14 en 15). Daarenboven stelt de verzoekende partij enerzijds dat het dorp Pashad in haar district gelegen is, doch is ze niet op de hoogte van de brug die er in mei 2011 geopend werd. Deze brug is onderdeel van een grootschalig project om vijf nieuwe bruggen te bouwen over de desbetreffende rivier om de meer afgezonderde districten in Kunar beter te verbinden met de Afghaanse overheid (administratief dossier, stuk 6 landeninformatie, document 4). Al deze elementen samengenomen wijzen erop dat de kennis van de verzoekende partij ingestudeerd is.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Dit vermoeden wordt verder bevestigd wanneer het CGVS peilt naar de veiligheidssituatie in Sarkani. Gevraagd naar raketaanvallen in uw beweerde regio van verblijf, heeft u een vaag vermoeden van aanvallen vanuit Pakistan maar duidelijk geen idee van plaats noch tijd. U zou gehoord hebben van afgevuurde raketten op het "Azmar" district, een district volgens u in Kunar dat het CGVS echter niet terugvond in de beschikbare bronnen (CGVS, p. 16). Wat betreft uw eigen district, mag het duidelijk zijn dat u de vraag probeerde te ontwijken. U stelt aanvankelijk dat er geen raketaanvallen plaatsvonden in Sarkani, om vervolgens aan te geven dat deze aanvallen niet gebeurden in uw dorp maar dat u geen weet heeft van andere dorpen in uw district, om uiteindelijk te vertellen dat er soms geruchten waren over plekken waar aanvallen plaatsvonden (CGVS, p. 16). Uit de informatie aanwezig op het CGVS blijkt nochtans dat Pakistan met de regelmaat van de klok raketten afvuurde op Sarkani en de naburige districten tussen de periode 2012 en 2017 en dat hierbij ook vaak gewonden en zelfs doden vielen in de dorpen. Bovendien vermeldt één van de bronnen als getroffen gebied specifiek Shonkray, uw beweerde dorp van verblijf. Bij dergelijke aanvallen werden vaak meerdere raketten tegelijkertijd afgeschoten en de verwoestende gevolgen ervan voor de lokale bevolking van deze regio's waren naar verhouding. De raketaanvallen maakten niet enkel dodelijke slachtoffers, ze vernietigden ook gebouwen en gewassen, wat dan weer financiële en economische moeilijkheden voor de lokale inwoners met zich meebracht (landeninformatie, document 5). Dat u van dit alles niet of nauwelijks op de hoogte zou geweest zijn, is absoluut niet aannemelijk en is wederom een indicatie dat u niet in Sarkani verbleef."*

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers verklaringen dermate worden gekenmerkt door onwetendheid, lacunes in zijn kennis, vaag en niet doorleefd zijn waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht aan zijn herkomst uit het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkani in de Afghaanse provincie Kunar. De Raad benadrukt dat het in beginsel aan de verzoekende partij toekomt

om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

7.9. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden regio van herkomst, te weerleggen. Dat de verzoekende partij een aantal dorpen kan opsommen, is op zich onvoldoende om afbreuk te doen aan het geheel van voormelde motieven. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot een herhaling van wat zij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud reeds verklaard heeft en benadrukt ze haar jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is de jonge leeftijd van de verzoekende partij bij haar vertrek uit Afghanistan, namelijk dat ze minstens 15 jaar oud was, geen afdoende verschoningsgrond voor haar verklaringen die gekenmerkt worden door onwetendheid, lacunes in haar kennis, vaag en niet doorleefd zijn.

De jonge leeftijd van de verzoekende partij kan wel een impact hebben gehad op haar verklaringen omtrent haar terugkeer uit Pakistan naar Afghanistan, namelijk waar in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd wordt: *“Ten eerste slaagt u er niet in om op een omstandige wijze de terugkeer van Pakistan naar Afghanistan te omschrijven. U verklaart via de grensovergang in Torkham en vervolgens via de provincie Nangarhar naar de provinciehoofdstad van Kunar, Asadabad, gereisd te zijn. Vandaaruit keerde u terug naar uw geboortedorp Shonkray (CGVS, p. 8 en 17). Wanneer het CGVS u aanmoedigt om de route van Torkham naar Asadabad meer gedetailleerd te beschrijven, geeft u aan dit niet te kunnen. Het is echter niet aannemelijk dat een terugkeerder uit Pakistan dit niet zou kunnen specificeren. U verklaart enkel nog dat u jong was en dat jullie in een grote wagen zaten, achteraan bij het materiaal (CGVS, p. 17). Dergelijke uitleg kan echter niet overtuigen, onder meer omdat zoals eerder al aangetoond bij uw leeftijdsbepaling, u op dat moment al lang niet meer het kind was dat u beweerde te zijn.*

Verder verklaart u dat uw tante, die ook terugkeerde naar Afghanistan, hulp en geld kreeg bij haar terugkeer omdat ze een vluchtelingenkaart bezat maar ook hier kan u niet in detail treden over deze gebeurtenis. U heeft geen weet van welke organisatie haar hulp bood en geld gaf. Ook over de manier waarop ze het geld dan ontving bleven uw antwoorden oppervlakkig. Eerst liet u uitschijnen dat uw tante dit geld aan de grens kreeg maar u corrigeerde zichzelf door te stellen dat ze een papier kreeg en op andere plek geld kon ontvangen met dat papier. Waar ze het geld dan inde, weet u niet (CGVS, p. 10). Het is weinig waarschijnlijk dat u dit alles niet zou weten indien uw familie effectief terugkeerde uit Pakistan.” Dit betreffen geen determinerende motieven van de bestreden beslissingen.

7.10. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij in Afghanistan als onderweg naar België, meer bepaald in Slovenië, traumatische gebeurtenissen meegemaakt heeft. Voorts brengt ze een attest van 4 oktober 2019 van de psycholoog bij. Hieruit blijkt dat zij door het centrum doorverwezen werd omdat zij apathisch is, gedeeltelijke amnesie heeft en dagelijks verward overkomt in het opvangcentrum. De psycholoog stelt dat de verzoekende partij lijdt aan posttraumatische stresssyndroom met een depressie en dat therapie noodzakelijk is. Ook wordt aangegeven dat na vier sessies blijkt dat de verzoekende partij zich inzet en betrokken is bij haar therapie.

In dit verband dient de Raad vast te stellen dat voormeld document bijna tien maanden voor het persoonlijk onderhoud van 4 augustus 2020 opgesteld werd. Uit dit document op zich kan niet afgeleid worden dat op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud van 4 augustus 2020 nog sprake zou zijn van gedeeltelijke amnesie of verwardheid. Daarenboven werd er reeds een therapie opgestart en dat de verzoekende partij betrokken is bij haar therapie. Bovendien heeft noch de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 augustus 2020 gewag gemaakt van deze problemen omtrent haar mentale of fysieke gezondheidstoestand. Er werden zelfs geen meldingen gemaakt van ongemakken of problemen bij het beantwoorden van de vragen. Bij nazicht van het persoonlijk onderhoud blijkt evenmin dat de verzoekende partij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud verward was, de logica van de vragen niet begreep of dat zij wees op geheugenverlies. Het psychologisch attest van 4 oktober 2019 kan op zich bovenstaande vaststellingen niet verschonen.

7.11. De Raad kan, in navolging van de verwerende partij, na grondige lezing van het administratief dossier – het geheel van de verklaringen en landeninformatie in acht genomen –, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar.

7.12. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas en

beweerde vervolgingsfeiten van de verzoekende partij, daar deze onlosmakelijk met haar beweerde plaats van herkomst zijn verbonden. Het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij, kan verder bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. De verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om de vaststellingen van de verwerende partij te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Bijgevolg is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

8.2. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.3. Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij

niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied, een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. In haar verzoekschrift bespreekt de verzoekende partij de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, maar laat na aan te tonen dat de verzoekende partij uit deze provincie afkomstig is.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*" voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren "*recent en rechtstreeks*" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar geboorteplaats en haar verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als de laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekende partij de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoekende partij om internationale bescherming haar herkomst uit de regio, waar zij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

De verzoekende partij verklaart te zijn geboren in het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar en aldaar te hebben gewoond tot aan haar vertrek uit Afghanistan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit het dorp Shonkray, gelegen in het district Sarkano in de Afghaanse provincie Kunar. Gelet op dit feit, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.4. Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze geen kopie van haar persoonlijk onderhoud gekregen heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het persoonlijk onderhoud via een aangetekende zending naar de gekozen woonplaats van de verzoekende partij verstuurd heeft. Deze aangetekende zending werd op 10 september 2020 op de gekozen

woonplaats van de verzoekende partij te Antwerpen aangeboden, maar omdat niemand het in ontvangst genomen heeft werd een bericht achtergelaten. De verzoekende partij heeft haar aangetekende zending niet op het postkantoor afgehaald waarop de aangetekende zending opnieuw naar de verwerende partij verstuurd werd. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat het adres in Antwerpen niet haar gekozen woonplaats is, daar ze in het opvangcentrum verblijft. Ze verbleef op voormeld adres slechts gedurende een vakantieperiode. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 mei 2020 verklaard heeft haar gekozen woonplaats naar Antwerpen te verplaatsen. De verzoekende partij heeft daarna geen andere gekozen woonplaats aan de verwerende partij meegedeeld. Het is ook naar dit adres dat de bestreden beslissing verstuurd werd. De verzoekende partij kan aldus niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij de notities van het persoonlijk onderhoud niet naar haar gekozen woonplaats verstuurd heeft. De Raad kan enkel concluderen dat het feit dat de verzoekende partij de notities van het persoonlijk onderhoud niet ontvangen heeft, het gevolg is van haar eigen nalatigheid. Daarenboven blijkt uit het verzoekschrift ook niet dat de verzoekende partij werd gehinderd bij het uitwerken van haar middelen tegen de bestreden beslissing omdat ze geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud ontvangen heeft.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS